

Księga Joela i laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego – numer dwudziesty ósmy

Jeff Pippenger
2026-01-14

Numer dwadzieścia osiem

Identyfikujemy dwanaście mesjańskich wypełnień w Ewangelii Mateusza i zestawiamy je z kamieniami milowymi stu czterdziestu czterech tysięcy. Zidentyfikowaliśmy narodziny Chrystusa jako kamień milowy czasu końca, który rozpoczyna każdy ruch reformacyjny. Narodziny Chrystusa odpowiadają 1989 r., czasowi końca dla stu czterdziestu czterech tysięcy. Po tym kamieniu milowym zawsze następuje kolejny kamień milowy, polegający na wprowadzeniu przesłania do przestrzeni publicznej, aby następnie można było pociągnąć opinię publiczną do odpowiedzialności.

Drugim mesjańskim wypełnieniem było nauczanie Chrystusa za pomocą przypowieści, które określa metodologię używaną do przedstawiania poselstwa, sformalizowanego po czasie końca, gdy wzrost poznania prowadzi do poselstwa dla tej szczególnej generacji. Dla millerystów był to rok 1831, a dla ruchu stu czterdziestu czterech tysięcy — 1996. Gdy poselstwo zostaje upublicznione, zostaje następnie wzmocnione przez wypełnienie prorocтва, które wyznacza początek procesu próby. Tym wzmocnieniem było 11 sierpnia 1840 dla millerystów i 9/11 dla stu czterdziestu czterech tysięcy.

Trzeci mesjaniczny drogowskaz to Posłańcy 11 września

I przyszedł i zamieszkał w mieście zwanym Nazaret, aby się wypełniło, co zostało powiedziane przez proroków: Będzie nazwany Nazarejczykiem. Mateusz 2:23.

Przewidywanie

I wyrośnie różdżka z pnia Jessego, a z jego korzeni wyrośnie latorośl. Izajasza 11:1, Sędziów 13.

Rdzeń hebrajskiego słowa tłumaczonego jako „Gałąź” to Netzer, który jest także rdzeniem nazwy Nazaret. Gałąź pochodzi ze slumsów Nazaretu.

Pan powoła młodych mężczyzn z prostych środowisk do swojej służby, tak jak czynił, gdy osobiście żył na tej ziemi. Pomiął uczonych rabinów, aby na swoich pierwszych uczniów wybrać pokornych, niewykształconych rybaków. Ma pracowników, których powoła z ubóstwa i nieznacności. Zajęci codziennymi obowiązkami życia i odziani w zgrzebne szaty, są przez ludzi uważani za mało wartościowych. Lecz staną się drogocennymi klejnotami, by lśnić jasnym blaskiem dla Pana. „Będą moją własnością — mówi Pan Zastępów — w dniu, gdy zgromadzę moje klejnoty.” Review and Herald, 5 maja 1903.

Autorytet Ducha Świętego, autorytet Siostry White oraz natchnione poparcie Jonesa i Waggonera zostały odrzucone w 1888 roku, tak jak uczynił to Korah wobec autorytetu Mojżesza.

Tak zostanie ogłoszone poselstwo trzeciego anioła. Gdy nadejdzie czas, by zostało przekazane z największą mocą, Pan będzie działał przez pokorne narzędzia, kierując umysłami tych, którzy poświęcają się Jego służbie. O kwalifikacjach pracowników będzie decydować raczej namaszczenie Jego Ducha niż szkolenie w instytucjach naukowych. Ludzie wiary i modlitwy będą przynaglani, by wyruszyć ze świętą gorliwością, ogłaszając słowa, które Bóg im daje. Grzechy Babilonu zostaną ujawnione. Przerazające skutki narzucania praktyk kościelnych przez władzę świecką, napór spirytualizmu, skryty, lecz szybki postęp władzy papieskiej — to wszystko zostanie zdemaskowane. Przez te uroczyste ostrzeżenia ludzie zostaną poruszeni. Tysiące i tysiące ludzi, którzy nigdy nie słyszeli takich słów, będą słuchać. Ze zdumieniem słyszą świadectwo, że Babilonem jest kościół, upadły z powodu swoich błędów i grzechów, z powodu odrzucenia prawdy zesłanej mu z nieba. Gdy ludzie udają się do swoich dawnych nauczycieli z gorliwym pytaniem: „Czy tak się rzeczy mają?“, kaznodzieje przedstawiają bajki, prorokują rzeczy miłe, aby uśmierzyć ich lęki i uciszyć obudzone sumienie. Lecz ponieważ wielu odmawia zadowolenia się samym autorytetem ludzi i domaga się prostego: „Tak mówi Pan”, popularne duchowieństwo, podobnie jak niegdyś faryzeusze, napelnione gniewem, gdy podważa się ich władzę, potępi to poselstwo jako pochodzące od Szatana i podburzy kochające grzech tłumy do lżenia i prześladowania tych, którzy je ogłaszają. Wielki spór, 606.

Jąkające się wargi ze slumsów Nazaretu przybyły na "debatę" Izajasza dwadzieścia siedem.

W miarę, gdy ono wypuszcza pędy, będziesz się z nim spierał; on powściąga swój srogi wiatr w dniu wiatru wschodniego. Izajasza 27:8.

„Wschodni wiatr” islamu, przedstawiany jako „trzecie biada”, a także jako „rozniewanie narodów”, został uwolniony i natychmiast powstrzymany 11 września.

W owym czasie, gdy dzieło zbawienia będzie dobiegać końca, na ziemię przyjdzie ucisk, a narody będą rozniewane, jednak powstrzymywane, aby nie przeszkodzić dziełu trzeciego anioła. W tym czasie spadnie 'późny deszcz', czyli ochłoda od oblicza Pana, aby dodać mocy doniosłemu głosowi trzeciego anioła i przygotować świętych do wytrwania w czasie, gdy zostanie wylanych siedem ostatnich plag. Wczesne Pisma, 85.

Mojżesz, Ellen White, A. T. Jones i E. J. Waggoner następnie zajęli swoje stanowisko w czasie 9/11 jako strażnicy z drugiego rozdziału Księgi Habakuka, którzy pytali, co powiedzą podczas „debaty” Izajasza, która zaczyna się, gdy nadchodzi wiatr wschodni. Izajasz mówi, że „debatą” jest tym, co oczyszcza lud Boży z grzechów.

W miarę, gdy wypuszcza pędy, będziesz się z nim rozprawiał; on powstrzymuje swój srogi wiatr w dniu wschodniego wiatru. Przez to więc zostanie oczyszczona nieprawość Jakuba; i to jest cały owoc, by zgładzono jego grzech: gdy uczyni wszystkie kamienie ołtarza jak kamienie wapienne, rozbite na kawałki, gaje i posągi nie ostoją się. Izajasza 27:8–9.

„Debata” o tym, że „późny deszcz” przypada na 9/11, gdy islam został uwolniony, a następnie powstrzymany, jest sposobem usunięcia nieprawości Jakuba, a tym samym przemienienia Jakuba w Izraela. Ta biblijna przemiana Jakuba, reprezentanta przymierza, w Izraela wskazuje na rok 1856, kiedy filadelfijski ruch millerowski stał się laodycejskim ruchem millerowskim, który siedem lat później stał się laodycejskim Kościołem Adwentystów Dnia Siódmego. Ta przemiana w historii millerystów wyznacza kamień milowy w historii stu czterdziestu czterech tysięcy, gdy laodycejski ruch stu czterdziestu czterech tysięcy zmienia się w filadelfijski ruch stu czterdziestu czterech tysięcy. Ten punkt przejścia to moment, w którym Jakub, co znaczy „uzurpator”, zmienia się w Izraela, co znaczy „zwycięzca”.

„Debata” gładzi nieprawości Jakuba i on staje się Izraelem, zwycięzcą. Ci, którzy są przedstawieni jako Izrael, zwyciężają przez krew Słowa i słowo ich świadectwa.

I zwyciężyli go dzięki krwi Baranka i dzięki słowu swojego świadectwa; i nie umiłowali swego życia aż do śmierci. Objawienie 12:11.

„Słowo ich świadectwa” jest przesłaniem, o którego zrozumienie prosił strażnik Habakuka. Oznacza ono ich uświęcenie oraz krew Baranka, ich usprawiedliwienie.

Stanę na straży, ustawię się na wieży i będę czuwać, by zobaczyć, co mi powie, i co odpowiem, gdy zostanę upomniany. Habakuk 2:1.

Słowo „reproved” znaczy „spierał się” i odnosi się do „sporu” u Izajasza, który usuwa grzechy Jakuba. Strażnik w Księdze Habakuka chce wiedzieć, jakie ma być jego świadectwo, i dowiaduje się, że tablice Habakuka są przesłaniem, które pozwoli tym, którzy zechcą czytać, prześledzić Pisma i znaleźć przesłanie o usprawiedliwieniu z wiary. Drugi rozdział Habakuka wyraźnie identyfikuje strażnika pod koniec pierwszych czterech wersetów jako należącego do grona tych, którzy są usprawiedliwieni z wiary.

Oto jego dusza, która się wynosi, nie jest w nim prawa; lecz sprawiedliwy z wiary swojej żyć będzie. Habakuk 2:4.

Przesłanie na owych dwóch tablicach to dawne ścieżki Jeremiasza. Lecz gdy strażnik Jeremiasza zatępnął w trąbę, grupa buntowników, których dusze były wyniosłe, odmówiła słuchania. Była to ta sama grupa co w poprzednim wersecie, która odmówiła chodzenia dawnymi ścieżkami, aby znaleźć odpoczynek i pokrzepienie.

Tak mówi Pan: Stańcie na drogach i patrzcie, i pytajcie o dawne ścieżki, gdzie jest dobra droga, i chodźcie nią, a znajdziecie odpoczynek dla dusz waszych. Lecz oni rzekli: Nie będziemy nią chodzić. Nadto ustanowiłem nad wami strażników, mówiąc: Słuchajcie dźwięku trąby. Lecz oni rzekli: Nie będziemy słuchać. Jeremiasza 6:16, 17.

Strażnicy, którzy zostali postawieni nad ludem Bożym w czasie 9/11, byli Mojżesz, Ellen White, Jones i Waggoner, reprezentowani przez jękające się wargi Mojżesza, co było reprezentowane przez jego lęk przed mówieniem w języku egipskim, języku, którego nie używał od czterdziestu lat. W odniesieniu do wszystkich Hebrajczyków i mieszanej rzeszy, która przeszła z Mojżeszem

przez Morze Czerwone, Mojżesz był tym człowiekiem z obcym akcentem. Jego akcent był akcentem nazareńskim. Piotra również zdradzał jego akcent.

A po chwili podeszli do niego ci, którzy tam stali, i rzekli do Piotra: Z pewnością i ty jesteś jednym z nich, bo twoja mowa cię zdradza. Mateusz 26:73.

W debacie dotyczącej historii Piotra skłamał trzy razy i został rozpoznany w debacie po swoim akcencie albo jękaniu. Jedna grupa w debacie zapytała Boga: "Co mam powiedzieć w debacie?" Oni "widzą" stare ścieżki i "słuchają" dźwięku trąby. Widzą i słyszą, a kiedy w końcu "debatują", zwyciężają. Poselstwo o przezwyciężeniu w dniach ostatecznych jest przedstawione jako laodycejskie poselstwo. W przeciwieństwie do kościoła laodycejskiego kościół filadelfijski nie ma potępienia.

Temu, kto zwycięża, uczynię go filarem w świątyni mojego Boga i już więcej z niej nie wyjdzie; i wypiszę na nim imię mojego Boga oraz imię miasta mojego Boga, nowego Jeruzalem, które zstępuje z nieba od mojego Boga; i wypiszę na nim moje nowe imię. Kto ma uszy, niech słucha, co Duch mówi do kościołów. Objawienie 3:12, 13.

Pomimo braku nagany, obietnica dana Filadelfii jest tylko dla tych „którzy zwyciężają”. Kościół w Filadelfii jest przeciwstawiony kościołowi w Laodycei i wyróżnia go podział na klasę, która musi zwyciężyć, oraz klasę, która już zwyciężyła. Kościół w Filadelfii jest przeciwstawiony kościołowi w Laodycei, a kościół w Laodycei to głupie panny z Mateusza 25.

"Stan Kościoła przedstawiony przez panny nieroztropne jest także określany jako stan laodycejski." Review and Herald, 19 sierpnia 1890.

W dniu 11 września, gdy anioł zstąpił podczas zawalenia się Bliźniaczych Wież, Jones i Waggoner zaczęli głosić poselstwo laodycejskie, a rozpoczęła się debata o późnym deszczu. Poselstwo trąby Jeremiasza to siódma trąba, czyli trzecie biada, czyli islam, zidentyfikowany na starych ścieżkach przedstawionych przez prawdy, WSZYSTKIE prawdy, ukazane na tablicach Habakuka z 1843 i 1850 roku. Poselstwo laodycejskie jest jedyną nadzieją zbawienia, a słowo zbawienie oznacza uzdrowienie. Niezależnie od tego, czy Chrystus ukazuje się jako Ten, który puka do drzwi serca Laodycejczyka, czy też obiecuje Laodycejczykowi, że jeśli pojedna się z Nim, On pojedna się z nim, tylko poselstwo uzdrowienia jest oferowane laodycejskiemu Adwentyście Dnia Siódmego.

Czwarty mesjański drogowskaz to laodycejskie poselstwo z 9/11

Aby się spełniło, co zostało powiedziane przez proroka Izajasza: On sam wziął nasze niemoce i poniósł nasze choroby. Mateusza 8:17.

Przewidywanie

Zaprawdę, on wziął na siebie nasze cierpienia i dźwigał nasze bóleści, lecz my uważaliśmy go za dotkniętego, pobitego przez Boga i udręczonego. Izajasz 53:4.

A do anioła Kościoła w Laodycei napisz: To mówi Amen, świadek wierny i prawdziwy, początek stworzenia Bożego: Znam twoje uczynki: nie jesteś ani zimny, ani gorący. Obyś był

zimny albo gorący. A więc, ponieważ jesteś letni, a nie zimny ani gorący, wypłuję cię z moich ust.

Ponieważ mówisz: Jestem bogaty, wzbogaciłem się i niczego nie potrzebuję; a nie wiesz, że jesteś nędzny, pożałowania godny, ubogi, ślepy i nagi:

Radzę ci, abyś nabył u mnie złoto wypróbowane w ogniu, abyś się wzbogacił; i białe szaty, abyś się przyodział, i aby się nie okazała hańba twojej nagości; oraz namaść swoje oczy maścią na oczy, abyś przejrzał.

Tych wszystkich, których miłuję, napominam i karzę; bądź więc gorliwy i nawróć się. Oto stoję u drzwi i pukam: jeśli ktoś usłyszy mój głos i otworzy drzwi, wejdę do niego i będę z nim wieszerał, a on ze mną. Temu, kto zwycięży, pozwolę zasiąść ze mną na moim tronie, jak i ja zwyciężyłem i zasiadłem z moim Ojcem na Jego tronie. Kto ma uszy, niech słucho, co Duch mówi do kościołów. Objawienie 3:14–22.

Rada, by nabyć złoto i białe szaty oraz namaścić oczy, jest wskazanym remedium na stan, który kończy się wieczną śmiercią, a nie tylko śmiercią. Jakikolwiek problemy, którym złoto, szaty i namaszczenie miałyby zaradzić, łatwo korespondują z tym, że Chrystus wziął na siebie nasze niemoce. Jan był uwięziony na Patmos z powodu Słowa Bożego i świadectwa Jezusa, które jest Duchem Proroctwa. Duch Proroctwa jest lekarstwem dla Laodycei, a uzdrawiające właściwości Ducha Proroctwa zostały zobrazowane przez to, że Chrystus wziął na siebie nasze niemoce i niósł nasze cierpienia.

Jedynym sposobem, aby Chrystus wziął nasze słabości, jest otwarcie drzwi naszego serca i dopuszczenie do połączenia Jego Boskości z naszą ludzkością. On bierze nasze słabości, gdy wchodzi w nasze życie przez obecność Ducha Świętego. Otwieramy te drzwi, stosując lekarstwo. Lekarstwem, które otwiera serce, jest złoto, białe szaty i maść na oczy. Maść na oczy to oświecenie Słowem Bożym, które dokonuje się jedynie przez Ducha Świętego. Biblia jest lampą dla naszych stóp, a światłem, które rozświetla ścieżkę, jest światło Okrzyku o północy.

Twoje słowo jest lampą dla moich stóp i światłem na mojej ścieżce. Psalm 119:105.

Gdy Laodycejczyk otrzymuje radę, by namaścić swoje oczy, powinien uczynić to Słowem Bożym, które jest lampą; lecz, jak ukazuje przypowieść o dziesięciu pannach, lampa jest bezużyteczna bez oliwy. Laodycejczycy mają swoje Biblie, choć zazwyczaj nie w Przekładzie Króla Jakuba, ale nie mają oliwy Ducha Świętego. Namaszczenie laodycejskich oczu dokonuje się przez przesłanie, w którym obecny jest Duch Święty.

Złoto, które Laodycejczykowi radzi się kupić, to nie jest po prostu wiara, lecz wiara działająca przez miłość i oczyszczająca duszę. Podobnie jak w przypadku maści na oczy, także to złoto ma laodycejską podróbkę — samo wyznawanie. Laodycejczyk twierdzi, podobnie jak całe chrześcijaństwo, że ma „wiarę”. Taki rodzaj wiary jest jedynie ludzkim przekonaniem i podróbką wiary przedstawionej jako złoto, ponieważ tamta wiara oczyszcza duszę. Jest to wiara, która uświęca, a ci, którzy posiadają autentyczną uświęconą wiarę, są święci, bo uświęcić znaczy uczynić świętym. Laodycejczycy nie mają takiej wiary, bo gdyby ją mieli, Chrystus nie

pozostawały na zewnątrz, szukając wejścia.

Nie ma drogi pośredniej do przywróconego Raju. Przesłanie dane człowiekowi na te ostatnie dni brzmi: by nie łączyć się z ludzkimi zamysłami. Nie mamy opierać się na polityce prawników tego świata. Musimy być pokornymi ludźmi modlitwy, nie postępując jak ci, którzy są zaślepieni przez wpływy szatana.

Wielu ma wiarę, ale nie taką, która działa przez miłość i oczyszcza duszę. Zbawcza wiara nie jest po prostu samym przekonaniem o prawdzie. „Nawet demony wierzą i drżą.” Natchnienie Ducha Bożego daje ludziom wiarę, która jest siłą napędową kształtującą charakter i prowadzi ich ponad same formalne uczynki. Słowa, czyny i duch mają świadczyć o tym, że jesteśmy naśladowcami Chrystusa.

Największe światło i błogosławieństwo, jakimi Bóg obdarzył, nie stanowią zabezpieczenia przed grzechem i odstępstwem w tych ostatnich dniach. Ci, których Bóg wyniósł na wysokie stanowiska zaufania, mogą odwrócić się od światła nieba ku ludzkiej mądrości. Ich światło stanie się wówczas ciemnością, powierzone im przez Boga zdolności staną się pułapką, a ich charakter — zniewagą dla Boga. Bóg nie da z siebie szydzić. Odstępstwo od Niego pociągało i zawsze będzie pociągać za sobą nieuchronne skutki. Popęnianie czynów, które nie podobają się Bogu, jeżeli — zamiast stanowczo okazać skruchę i je porzucić — będzie się je próbowało usprawiedliwiać, będzie prowadzić czyniącego zło krok po kroku w zwiedzenie, aż wiele grzechów będzie popełnianych bezkarnie. Wszyscy, którzy chcieliby posiadać charakter czyniący ich współpracownikami Boga i otrzymać Boże uznanie, muszą odłączyć się od wrogów Boga i trwać przy prawdzie, którą Chrystus dał Janowi, aby przekazał ją światu. Manuscript Releases, tom 18, 30–36.

„Biała szata” jest sprawiedliwością Chrystusa.

Cieszmy się i radujmy, i oddajmy mu chwałę, bo nadeszło wesele Baranka, a jego oblubienica się przygotowała. I dano jej, aby się przyodziała w bisior, czysty i biały; albowiem ów bisior to sprawiedliwość świętych. I rzekł do mnie: Napisz: Błogosławieni, którzy są wezwani na ucztę weselną Baranka. I rzekł do mnie: To są prawdziwe słowa Boga. Objawienie 19:7-9.

Żona przygotowała się, stosując potrójny środek zaradczy zaoferowany Laodycei, i w ten sposób przemieniła się w filadelfijską oblubienicę. Wersety te odnoszą się bezpośrednio do adwentyzmu, który jest przedstawiony w przypowieści o dziesięciu pannach. Panny oznaczają tych, którzy oczekują, by pójść na wesele, na które zostali wezwani. Oblubienica przygotowała się, ponieważ zostało to ukazane w trzecim rozdziale Księgi Zachariasza, z Jozuem i aniołem. Tam jej brudna laodycejska szata została zdjęta i zastąpiona białą, lnianą szatą weselną. Ten środek niesie drugie świadectwo w samym imieniu Ellen Gould White. Ellen znaczy jasne i promienne światło i reprezentuje maść na oczy. Gould to dawne angielskie słowo na złoto i znaczy złoto. White reprezentuje sprawiedliwość, a to nazwisko nie zostało jej nadane aż do 1846 roku, kiedy poślubiła Jamesa. Wtedy jej nazwisko zmieniło się na White. Zmiana nazwiska i małżeństwo są oba symbolami relacji przymierza. Przed ślubem nosiła nazwisko Harmon, które znaczy żołnierz pokoju, czym wówczas była. Ellen White jest poselstwem do Laodycei, a odrzucić ją to odrzucić zbawienie!

W następnym artykule będziemy kontynuować omawianie dwunastu mesjańskich prorocत्व w Ewangelii według Mateusza.

Cytat z Apokalipsy 3:14–18.

Och, co za opis! Jak wielu znajduje się w tym przerażającym stanie. Usilnie proszę każdego duchownego, aby wnikliwie przestudiował trzeci rozdział Księgi Objawienia, gdyż ukazano w nim stan rzeczy panujący w dniach ostatecznych. Uważnie przestudujcie każdy werset tego rozdziału, bo przez te słowa Jezus mówi do was.

"Jeśli kiedykolwiek jakiś lud był przedstawiony w poselstwie do Laodycei, to jest nim lud, który otrzymał wielkie światło, objawienie Pisma Świętego, które otrzymali Adwentyści Dnia Siódmego." Manuscript Releases, tom 18, 193.

Prawdziwy lud Boży, zachowujący przykazania, ukazuje światu nieskalaną prawość charakteru, świadcząc swoim postępowaniem, że prawo Pana jest doskonałe i nawraca duszę. W ten sposób Pan Jezus, Syn Boży, poprzez swoje posłuszeństwo wobec prawa Bożego, wywyższył to prawo i otoczył je czcią. Bóg z pewnością potępi każdego członka każdego zboru, który utrzymuje, że należy do Kościoła Adwentyistów Dnia Siódmego, a nie służy Mu, lecz przez pychę, egoizm i światowość pokazuje, że prawda niebiańskiego pochodzenia nie dokonała reformy jego charakteru.

Proszę uważnie przeczytać Objawienie 3:15–18. Rozlega się głos Jezusa Chrystusa. „Tych wszystkich, których miłuję, karzę i wychowuję; bądź więc gorliwy [nie połowicznie] i nawróć się. Oto Ja [twój Zbawiciel] stoję u drzwi i kołaczę; jeśli ktoś usłyszy Mój głos i otworzy drzwi, wejdę do niego i będę z nim wieczerał, a on ze Mną. Temu, kto zwycięży, pozwolę zasiąść ze Mną na Moim tronie, jak i Ja zwyciężyłem i zasiadłem z Moim Ojcem na Jego tronie” [Objawienie 3:19–21].

Czy kościoły wezmą sobie do serca poselstwo do Laodycei? Czy się upamiętają, czy też, mimo że najbardziej uroczyste poselstwo prawdy — poselstwo trzeciego anioła — jest ogłaszane światu, będą dalej trwać w grzechu? Jest to ostatnie poselstwo miłosierdzia, ostatnie ostrzeżenie dla upadłego świata. Jeśli Kościół Boży stanie się letni, nie cieszy się łaską u Boga bardziej niż kościoły, które ukazane są jako upadłe i stały się mieszkaniem demonów, schronieniem wszelkiego nieczystego ducha oraz klątką każdego nieczystego i wstrętnego ptaka. Ci, którzy mieli sposobność słyszeć i przyjąć prawdę i którzy złączyli się z Kościołem Adwentyistów Dnia Siódmego, nazywając siebie ludem Bożym zachowującym przykazania, a jednak nie mają więcej żywotności i poświęcenia Bogu niż kościoły z nazwy, otrzymają plagi Boże tak samo pewnie jak kościoły, które sprzeciwiają się prawu Bożemu. Tylko ci, którzy zostali uświęceni przez prawdę, będą stanowić królewską rodzinę w niebiańskich mieszkaniach, które Chrystus odszedł, aby przygotować dla tych, którzy Go miłują i zachowują Jego przykazania.

„Kto mówi: Znam Go, a nie zachowuje Jego przykazań, jest kłamcą i prawdy w nim nie ma” [1 Jana 2:4]. To dotyczy wszystkich, którzy twierdzą, że znają Boga i zachowują Jego przykazania, lecz nie potwierdzają tego dobrymi uczynkami. Otrzymają według swoich uczynków. „Kto w Nim trwa, nie grzeszy; kto grzeszy, nie widział Go ani nie poznał” [1 Jana

3:6]. Jest to skierowane do wszystkich członków kościołów, w tym do członków zborów Kościoła Adwentystów Dnia Siódmego. „Dzieci, niech was nikt nie zwodzi: kto czyni sprawiedliwość, jest sprawiedliwy, jak On jest sprawiedliwy. Kto popełnia grzech, jest z diabła; bo diabeł grzeszy od początku. Na to objawił się Syn Boży, aby zniweczyć dzieła diabła. Każdy, kto się narodził z Boga, nie popełnia grzechu, bo Jego nasienie w nim pozostaje; i nie może grzeszyć, ponieważ narodził się z Boga. Po tym poznaje się dzieci Boże i dzieci diabła: każdy, kto nie czyni sprawiedliwości, nie jest z Boga, ani ten, który nie miłuje swego brata” [1 Jana 3:7-10].

Wszyscy, którzy twierdzą, że są Adwentystami przestrzegającymi sabatu, a jednak nadal trwają w grzechu, są w oczach Boga kłamcami. Ich grzeszne postępowanie przeciwstawia się dziełu Bożemu. Prowadzą innych do grzechu. Słowo przychodzi od Boga do każdego członka naszych kościołów: 'I prostujcie ścieżki dla swoich nóg, aby to, co chrome, nie zboczyło z drogi, lecz raczej zostało uzdrowione. Dążcie do pokoju ze wszystkimi i do uświęcenia, bez którego nikt nie ujrzy Pana; bacząc pilnie, aby nikt nie był pozbawiony łaski Bożej; aby jakiś korzeń goryczy, wyrastając, nie sprawił wam utrapienia i przez to wielu nie zostało skalanych; aby nie było żadnego rozpusznika ani bezbożnika, jak Ezaw, który za jeden kęs stawy sprzedał swoje prawo pierworództwa. Wiecie bowiem, że potem, gdy chciał odziedziczyć błogosławieństwo, został odrzucony; nie znalazł bowiem miejsca na upamiętanie, chociaż szukał go gorliwie ze łzami' [Hebrajczyków 12:13-17].

To dotyczy wielu, którzy twierdzą, że wierzą w prawdę. Zamiast porzucić swoje lubieżne praktyki, podejmują błędną drogę wychowania pod wpływem zwodniczej sofistyki Szatana. Grzech nie jest postrzegany jako grzeszny. Same ich sumienia są skalane, ich serca zepsute, a nawet myśli są nieustannie zdeprawowane. Szatan używa ich jako przynęt, aby zwabić dusze do nieczystych praktyk, które kalają całe jestestwo. „Kto wzgardził prawem Mojżesza [które było prawem Bożym], ponosił śmierć bez miłosierdzia na podstawie zeznania dwóch lub trzech świadków. O ile sroższej kary, jak sądzicie, będzie godzien ten, kto podeptał Syna Bożego i uznał krew przymierza, przez którą został uświęcony, za rzecz nieświętą, i znieważył Ducha łaski? Albowiem znamy Tego, który powiedział: Zemsta należy do Mnie, Ja odpłacę, mówi Pan. I znowu: Pan będzie sądził swój lud. Straszna to rzecz wpaść w ręce Boga żywego” [List do Hebrajczyków 10:28–31]. Manuscript Releases, tom 19, 175–177.